

KERECSENY, János dr.

* 1894, Nagykanizsa

+ 1970 márc. 3 - Cleveland, U.S.A.

KERECSENY JÁNOS EMLÉKEZETE

A kérlelhetetlen halál ismét elragadott a clevelandi emigrációs magyárság soraiból egy kiváló író, költőt és történészt: vitéz Dr. Kerecseny Jánost.

Szerető családja körében otthonában hunyta le örök álmokra szemét, március 3-án éjfélkor 75 éves korában.

1894-ben született a zalamegyei Nagykanizsán. Tanulmányait a nagykanizsai Piarista főgimnáziumban és Budapesten végezte, ahol jog- és államtudományi doktorátust szerzett. Mint tartalékos huszárfőhadnagy, a híres pirosnadrágos "vörös ördögök" szakasz és később századparancsnoka, résztvevője a dicsőséges limanovai és galíciai gyilkos huszárhoamoknak. 1916-ban az oláhok orvttámadásakor az erdélyi Kárpátokat védi katonáival. Többször súlyosan megsebesült. Vitéz magatartásáért több hadi kitüntetést kapott, tulajdonosa a III. osztályú Vaskorona rendnek is. A gyászos emlékü összeomlás után a kardot felcserélte a toll fegyverével és ragyogó verseivel, cikkeivel, történelmi tárgyú könyveivel szolgált a Magyar Feltámadás ügyét.

Mint lelkes, 50%-os hadirokkant katona részt vett a Magyar Nemzeti Hadsereg megalakulásában, majd nagybányai Horthy Miklós Magyarország kormányzója az elsők között avatta vitézé hűségese katonáját.

Igen termékeny író volt. Az elmúlt 60 év alatt otthon és az emigrációban mintegy 80 könyve és számos dolgozata jelent meg. Ezek közül többet pályadíjjal tüntettek ki.

Költeményeit és prózai munkáit az izzó hazaszeretet és vallásosság jellemzik. Gyűjt, lelkesít és az ősi, hősi magyar virtus támad új életre lelkesítő versei és történelmi tanulmányai nyomán. Az első Világháborúban ezrede katonái a "Csaták Csalogányának" nevezték el. Sok száz költeménye felöleli a szerelmi lírától kezdve a lelkesítő hazafias verseken, magasszárnyalású ódákon át a komor balladáig az irodalmi kifejezés minden válfaját.

(K.T. elítélőleg jellemezte a bécsi Ranngassei
bibliothekára önéletrajza 1919 részleteit.) Lásd:

Konczek László: A Ranngasse-i önéletrajz, Bpest,

1959. 37-38. old.

DB955

K66

Munkái közül kiemelkedik:

1.) *Árpád Fejedelemről* csodálatos zamos nyelvezettel írott hősi éposza 540 oldalas hatalmas mű.

2.) *Attila* hun királyról írott történelmi 200 oldalas ösregéje. Egyéb történelmi munkái, balladái, románcai, legendái a magyar történelem hőskorába viszik vissza az olvasót, felelevenítik nemzetünk dicső múltját, ragyogó fénykorát. Mind, mind gyöngyszemei a magyar irodalomnak.

3.) Legutolsó és egyben a legnagyobb munkája a *Magyarok Őstörténete*, mely kiadás alatt áll és ez koronája lesz írói munkásságának.

Történelmi tudása, megbízhatósága, nyelvezete, képzelőereje, meseszövése csodálatos szép. Aki ismerte és egyszer hallotta előadni verseit, balladáit, feledhetetlen élményben volt része.

Remeteként, teljes visszavonultságban, barátok nélkül csendben élt és dolgozott clevelandi otthonában. Csak könyveinek és szerető családjának élt. Felesége óhidi Nagy Gizella, leánya özv. Bárány Ferencné és két nagyon szeretett unokája "Kokusz" és "Bébi" voltak szerető munkatársai és súlyos betegségekben hűséges ápolói.

Még utolsó napjaiban is rogyadozó testtel, de szellemi frissességgel tervezgetett, mignem hirtelen a halál végleg leterítette.

Gyönyörű gazdag könyvtára, tele ritkaságokkal, magyar tájak és történelmi nagyjaink képeivel és sok sok kiadásra kész kézirattal árván maradt. Két szép vizslája a halál pillanatában megérezték szeretett gazdájuk elmúlását és keserves hangos szükkülésbe kezdtek a csendes éjszakában. Megrázó volt, sohasem lehet elfelejteni!

Én, aki ott álltam a haldokló ágyánál éreztem és tudtam, hogy csak a teste halt meg, lelke, versei, könyvei, szelleme itt maradt közöttünk és tovább él, míg magyarok élnek e földön.

Halálával szegényebbek lettünk egy nagy magyar íróval és egy melegszívű, hűséges barátal.

Dr. Deme Károly

